

Arrest

nr. 130 100 van 25 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 30 mei 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 26 juli 2014.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1.1. Verzoekster vraagt voor de tweede maal asiel aan. De eerste asielaanvraag van verzoekster werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 112 880 van 25 oktober 2013 omdat haar asielrelaas ongeloofwaardig is.

1.2. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr.

214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

1.3. De Raad stelde bij arrest nr. 112 880 van 25 oktober 2013 vast dat er geen geloof kon worden gehecht aan de door haar aangevoerde problemen met haar echtgenoot in Iran.

In haar tweede en huidige asielaanvraag volhardt verzoekster in het ongeloofwaardige relaas van haar eerste aanvraag. Zij geeft - nogmaals - aan dat zij in België een relatie heeft met een Belgische christelijke man en dat zij zich ook wil bekeren tot het christendom, dat zij volledig geïntegreerd is, dat zij varkensvlees eet, alcohol drinkt en naar het strand gaat in bikini. Zij zou ook één keer een vergadering van de organisatie 'Khayam' hebben bijgewoond waarbij auteurs samenkwamen om hun werk te bespreken. Verzoekster zou zelf een boek willen publiceren met haar levensverhaal.

Ter staving van haar huidige asielaanvraag legt zij haar shenasnameh (boekje van burgerlijke stand) en de gelegaliseerde vertaling neer, haar huwelijksboekje en de gelegaliseerde vertaling, een visitekaartje en een brief van een advocaat in Iran die verklaart dat haar zaak nog steeds lopende is en er een arrestatiebevel werd uitgevaardigd in Iran omdat zij een relatie heeft buiten haar huwelijk, medische attesten uit Iran waaruit blijkt dat verzoekster lijdt aan chronische radiculopathie (zenuwwortelbeklemming), een Belgisch medisch attest waaruit blijkt dat zij aan een depressie lijdt, twee uitnodigingen om te verschijnen voor "the Taxation Board Office" en een "Tax and delay penalties statement", een kopie van een brief gericht aan de Iraanse ambassade in België waarin verzoekster verklaart dat haar man een arrestatiebevel heeft uitgevaardigd voor haar in Iran omwille van overspel en zij tevens verklaart dat zij een relatie heeft met een christelijke man in België en zij om bescherming vraagt bij een terugkeer naar Iran, een bewijs van een aangetekende zending naar de Iraanse ambassade in België, een origineel attest van de algemene rechtbank dd. 05/06/1391 (Perzische kalender, stemt overeen met 26/8/2012 in de Westerse kalender) waarin bevestigd wordt dat er een procedure in verband met de bruidsschat lopende is, twee documenten ter staving van uw beroepsbezigheden in Iran, met name een attest van het Ministerie van Financiën en Economie dd. 05/07/1389 (27/9/2010) ter bevestiging van het feit dat verzoekster een kapsalon uitbaatte in Iran en een attest van het Comité van Recepties in Mashad gericht aan de Iraanse ambassade in België opgesteld op 13/08/1392 (27/10/2013) ter bevestiging dat verzoekster in 1387 (2008) de toelating kreeg om een winkel uit te baten; drie originele vonnissen van de algemene rechtbank dd. 20/07/1389 (12/10/2010), dd. 27/08/1389 (18/11/2010), dd. 28/12/1389 (19/03/2011), een origineel attest van verzoeksters advocaat H.E. ter bevestiging van het feit dat zij hem op 28/01/1389 (27/04/2010) en op 1/06/1389 (23/08/2010) een volmacht heeft gegeven om voor haar de bruidsschat op te eisen, twee volmachten voor haar advocaat dd. 28/01/1389 (17/04/2010) en 1/06/1389 (23/08/2010). Ten slotte legde verzoekster ook een brief neer van haar advocaat in België waarin hij een aantal argumenten die bij de weigeringsbeslissing door het Commissariaat-generaal werden aangehaald poogt te weerleggen, een aantal documenten die verzoekster neerlegt bij haar tweede asielaanvraag bespreekt, aanhaalt dat verzoekster volledig geïntegreerd is in België aangezien zij zich tatoeëerde, graag alcohol drinkt en in bikini rondloopt en iedereen daarvan op de hoogte is aangezien hiervan zij hiervan foto's op facebook postte en tevens aanhaalt dat zij niet terug wil naar een land waar vrouwen een ondergeschikte positie hebben. Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voegde verzoekster hier een brief van Amnesty International met een samenvatting van haar problemen in Iran toe en een brief van L'Oréal die aantoonde dat verzoekster op hun uitnodiging naar Parijs gereisd is.

1.4.1. Wat betreft verzoeksters shenasnameh en huwelijksboekje, stelt de Raad vast dat zij deze documenten reeds in het kader van haar eerste asielaanvraag heeft voorgelegd. Er werd toen geoordeeld dat deze enkel kunnen aantonen dat zij (ooit) gehuwd is geweest. Een loutere vertaling van deze documenten toont geenszins verzoeksters huidige burgerlijke staat aan. Betreffende de door haar voorgelegde originele vonnissen, de attesten van haar advocaat waaruit blijkt dat zij hem een volmacht

gaf voor het verkrijgen van haar bruidsschat en de originele Iraanse medische attesten, dient opgemerkt te worden dat zij reeds fotokopieën van deze documenten overmaakte bij haar eerste asielaanvraag. Deze documenten werden toen inhoudelijk besproken. De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die al in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de reglementair bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd.

1.4.2. Wat betreft de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen omtrent brief die verzoekster zou hebben opgestuurd naar de ambassade, het feit dat zij niet kon verduidelijken op welke manier haar man via linkedin op de hoogte kon geraken van haar relatie en omtrent haar uiterst beperkte kennis over het christendom, stelt de Raad vast dat verzoekster in haar verzoekschrift geen valabele argumenten bijbrengt die in desbetreffende vaststellingen weerlegt of er een aannemelijke verklaring voor biedt. Zij beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het op algemene wijze uiten van kritiek en het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen. Waar verzoekster opwerpt dat zij aan verweerster uitdrukkelijk gevraagd heeft om contact op te nemen met de Iraanse ambassade over deze brief, wijst de Raad er op dat de bewijslast in beginsel bij de kandidaat-vluchteling zelf rust. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

1.4.3. Wat betreft de overige elementen die verzoekster in het kader van haar tweede en huidige asielaanvraag bijbrengt, wordt in de bestreden beslissing uitvoerig toegelicht op welke gronden de commissaris-generaal tot zijn besluit komt. Deze motieven worden echter door verzoekster in haar verzoekschrift op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

1.4.4. Aan het voorgaande kan nog worden toegevoegd dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

1.4.5. In de mate verzoekster in haar verzoekschrift voorhoudt dat zij te kampen heeft met psychologische problemen gelet op de traumatische ervaringen die zij heeft meegemaakt en hiervoor verwijst naar "stuk 1 - attest van dokter", stelt de Raad vast dat voormeld document niet bij het verzoekschrift is gevoegd noch op enige andere wijze aan de Raad is bezorgd. Dat verzoekster te kampen heeft met psychologische problemen, is dan ook niet meer dan een blote bewering. Bovendien maakt verzoekster geenszins duidelijk wat zij hiermee probeert aan te tonen.

1.5. Aldus worden geen bewijselementen aangebracht die van aard zijn dat zij op zekere wijze aantonen dat 's Raads arrest nr. nr. 112 880 van 25 oktober 2013 anders zou zijn geweest indien deze elementen alsdan zouden hebben voorgelegen. De tweede asielaanvraag bevat verder geen elementen die aanleiding kunnen geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade die zich zou hebben gemanifesteerd na het vellen van voormeld arrest.

1.6. Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

1.7. Gelet op het voorgaande lijkt verzoekster niet in staat om aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Iran."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53

0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS arrest nr. 227.364 van 13 mei 2014; RvS arrest nr. 227.365 van 13 mei 2014).

1.4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 10 juli 2014, voert verzoekende partij aan dat zij een medisch attest neerlegde als bewijs van haar depressie. Verzoekende partij wijst erop dat het Commissariaat-generaal geen zorgvuldig onderzoek heeft verricht nu het Commissariaat-generaal zonder veel moeite contact had kunnen opnemen met de Iraanse ambassade, zoals verzoekende partij haar uitdrukkelijk had gevraagd, in plaats van haar verklaringen in twijfel te trekken. Verzoekende partij verwijst dienaangaande naar §199 van het UNHCR-Handbook. Verzoekende partij wijst erop dat zij zeer veel heeft meegemaakt in België, zoals de verkrachting door de mensensmokkelaar en een gynaecoloog, en dat het onderzoek door de politie thans is afgelopen maar zij nog niet weet wat de uitslag is van het onderzoek. Tot slot wijst verzoekende partij erop dat zij door haar lange verblijf hier, met name vier jaar, verwesterd is en zij een levenswijze heeft die niet strookt met de normen in Iran doordat zij een relatie had/heeft met een Belgische man en met hem samenwoont(de).

1.4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij zich in wezen beperkt tot het herhalen van en het volharden in haar asielmotieven, zonder evenwel concrete elementen bij te brengen die de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing en de in de beschikking van 10 juli 2014 opgenomen grond weerleggen. Waar verzoekende partij voorhoudt dat het Commissariaat-generaal geen zorgvuldig onderzoek heeft verricht nu het Commissariaat-generaal zonder veel moeite contact had kunnen opnemen met de Iraanse ambassade, herneemt de Raad dat de bewijslast in beginsel bij de kandidaat-vluchteling zelf rust. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. In de mate verzoekende partij verwijst naar § 199 van het UNHCR-Handbook, waarin vermeld wordt dat het noodzakelijk kan zijn dat de onderzoeker de tijdens het interview vastgestelde inconsistenties en tegenstrijdigheden in het verdere interview tracht te verduidelijken en een verklaring voor de misleiding of verzwijging van feiten tracht te vinden, wijst de Raad erop dat hieruit geenszins een gedeelde bewijslast kan worden afgeleid, doch eerder een verantwoordelijkheid van de onderzoeker om onware verklaringen van een asielzoeker in het licht van alle omstandigheden van het geval te beoordelen, hetgeen zoals blijkt uit het administratief dossier *in casu* gebeurd is. Hoe dan ook, er dient te worden benadrukt dat het UNHCR-Handbook geen bindende kracht heeft, maar louter indicatief is. Er bestaat overigens geen enkele rechtsregel die de commissaris-generaal oplegt om onderzoeksdaden te stellen zoals contact opnemen met de Iraanse ambassade.

De opmerking van verzoekende partij dat zij verwesterd is en zij een levenswijze heeft die niet strookt met de normen in Iran, is een bewering waarvan zij niet aantoonbaar is dat zij bij terugkeer naar Iran als zodanig gepercipieerd en hierom geïsoleerd zal worden. Verzoekende partij toont op geen enkele manier aan dat haar verblijf in Europa en haar relatie met een Belgische man van haar een dusdanig verwesterde vrouw zou hebben gemaakt dat zij haar leven in Iran niet opnieuw zou kunnen opnemen.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Iran.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig september tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS